

ingen Maade, jeg glæder mig endog derover. Jeg skal ikke her bruge Billebet om den forlorne Søn, der kom tilbage og fik sat en Ring paa Fingern og Sto paa Fødderne. Det er mig, som sagt, i det Hele en Glæde, at det ærede Medlem har forbedret sig saa betydeligt i den mellemiggende Tid fra den 1ste Del af 3die Behandling og til nu. Jeg skal slutte med at anbefale Vædringsforlaget; jeg tror, det vil være en god Begyndelse, og jeg haaber, at den høitagtede Justitsminister ikke vil aldeles modsætte sig Vedtagelsen af det, naar det kommer ind i det andet Thing; jeg vil haabe, at der ogsaa der vil høre sig Stemmer for, at det kan være en god Begyndelse paa dette Omraade. Der vil jo blive rig Leilighed til at se, om der virkelig foregaar Bedragerier af den Art her i Landet, og dersom det saa viser sig, at der er saadanne tilfælde, er der jo Tid til siden at gjøre Forandring. Kunne vi ikke vente tre Aar, er der jo Intet i Veien for at begynde først paa at faae en Lov, som er mere afskæft i saa Henseende, men for Dieblisset antager jeg, at vi mangle tilfrækkeligt Materiale til at gaa ind paa et saa vidtgaaende Lovgivningsarbejde, som der forelaa i det oprindelig forelagte Lovforslag.

Beth: Forhandlingerne ere nu saa vidt fremrykkede, at jeg føler Nødvendigheden og Onstligheden af at fatte mig i Korthed. Der er idag rettet stærke Bebrejdelser mod det ærede Medlem fra Ribe (Bust), og jeg vil ikke deltage i en eneste af dem. At det ærede Medlem har fundet det rigtigst at foretage idetmindste efter hans Opfattelse et midlertidigt Tilbægetog, har glædet mig, og jeg ærer denne Beslutning hos ham. Et snertende Ord derfor skal det ærede Medlem ikke høre fra min Side, men naar han søger at værges sig imod de Bebrejdelser, som i saa Henseende fra anden Sides rettes imod ham, ved at rette Bebrejdelser mod mig, saa maa det være mig tilladt at afvise dem. Det var dette, som det ærede Medlem gjorde i sit tidligere Foredrag, idet han talte om, at jeg havde fremhævet det Mislige ved Lovforslaget med Hensyn til, at det tilstæder i særdeleshed vidt Omfang Husundersøggelser, men at det slet ikke forholdt sig saaledes, thi der forelaa fra den høitærede Justitsminister Vædringsforlag til 3die Behandling, som fatte en Grændse og en heldig Grændse for disse Husundersøggelser; saaledes udtrykte det ærede Medlem sig. Jeg vil kun hertil sige, at det, at Ministeren har stillet Vædringsforlag til 3die Behandling, gjør det jo ikke bedre, at det ærede Medlem ved 2den Behandling har stemt for disse Paragrafer, der hjemle en saadan Husundersøggelse, som der er Tale om, og jeg vil endnu tilføie, at de Forslag, som ere stillede af den høitærede Minister i den Retning, som det ærede Medlem for Ribe omtalte og hvortil han sigtede, paa ingen Maade have den Virkning, som det ærede Medlem vilde tillægge dem. Det skulde være det første

Forslag til § 1 om, at Ordet „særlig“ udgaar; det har jeg tidligere udtalt mig om, og det skulde være Vædringsforlaget Nr. 24, der indskrænker Husundersøggelsen forsaavidt Tilberedningen angaar, til saadanne Lokaler, hvor haandværksmæssig eller fabriksmæssig Tilvirkning finder Sted, men isvrigt lader Eftersynet alle andre Steder, i Opbevarelseslokaler, staa som tidligere. Da disse Vædringsforlag ikke foreligger, skal jeg ikke komme ind paa nærmere at omtale dem, men kun paa disse Antydninger. Det, der for mig har været det Afgjørende, hvorfor jeg og mine Medforslagsstillere med mig bestandig have reist Indvending imod den Skærpselse af Straffeloven, man har villet gaa til, har hovedsagelig været det, ikke, at man ikke ønsker eller kan bifalde, at de, der gjøre sig skyldige i Bedrageri og Forsalfkning, straffes strengt — der have vi allerede Straffelovens Bestemmelse, hvorefter Straffen er mindst 2 Gange 5 Dages Vand og Brød og gaar op til 2 Aars Forbedringshusarbejde første Gang — men det er det, at Spørgsmaalet om, hvad der er Forsalfkning og hvad ikke, og hvad der er Forbedring, er mange Gange saa tvivlsomt og stiller sig netop paa disse Omraader saa tvivlsomt, at det ikke kan afgjøres med nogen Sikkerhed, som Nogen endelig kan berolige sig ved. Dette har andre Steder ført til, at man har sælvet Folk og det med haarde Straffe for Handlinger, som siden efter ere bleve bedømte paa en ganske anden Maade. Dersom jeg vilde komme ind paa at give tekniske Exempler i saa Henseende, vilde jeg i dette Dieblis, tror jeg, opholde det ærede Things Tid for længe. Disse Exempler ere isvrigt lette at fremsføre. Det er det, der bliver saa urimeligt, at hver Gang det staar paa Balancen, om Noget er er en Forbedring eller en Forsalfkning — og derom kan man have et meget forskjelligt Skjøn — saa skal Skjønnets, saaledes som det falder imod den Sigtede, altid medføre, at han gaar i Fængsel. Dette er efter min Mening det Urimeelige og i høi Grad Uretfærdige, og heller ikke i den Lovgivning, der har lebet den ærede Minister, da han forberedte dette Lovarbejde, nemlig et Lovforslag, der tidligere har været forelagt den tybste Rigsdag, ikke den nuværende tybste Lov, heller ikke deri er man gaaet til at forestrive ubetinget Fængselsstraf, men er gaaet til at forestrive Fængsel og Pengestraf eller en af Delene. Der er endnu et Punkt i Sagen, som jeg ønsker at sige et Par Ord om. Det er af det ærede Medlem fra Ribe (Bust) saavel som af den ærede Minister og flere Andre gjentagne Gange blevet fremhævet, at denne Lov havde en Betydning for den Fattige, at man her gjorde et Skridt til med denne Lov i Haanden at hjælpe den Fattige. Jeg skal forudsikke den Bemærkning, at ligesom ikke Enhver, der paaberaaber sig Fædrelandets Vel og kommer og forlanger det One og det Andet af Hensyn dertil, dermed har bevist, at det, han